

Poslucháte opět přepište dějiny a než se pustíme do dnešního souseckého dílu trochu. Českopolského. Českopolského dílu, konec koncu v Polsku byli volby, tak se podíváme, jaké máme českopolské vztahy.

Zareagujeme tak nějak aktuálně, ale s rozpráhem celého sletí.

Tak budeme spíšt, že kontext to vlní aktualizací, tak nejdřív asi technická naše hlášení.

Dneska, pokud poslucháte 25. r. kdy ten díl deven, tak se můžeme večer vidět v míčku pod Brdy.

Podíváme se na vznik československá.

Ještě pokud se totíká hřína, tak se můžeme vidět v lužickém semináři, to je na molé straně 1. 30. hřína.

Taky večer.

Tema, lužice a čechy a trošku pozabomenute s hostem Lukášem Novosadem.

Myslím, že by to mohlo být zase zajímavé, občerstvující trošku z jiného pohledu na český pohled za hranice.

Výborně, no a pokud jste teda čístak stále jsou tady naše dvě knihy přepište dějny, přepište dějny po druhé,

za pár dní či týdnů už bude třetí díl na světě, takže se můžete těšit, pokud rádište te naše knížky, což doufáme, no a poslouchad nás můžete samozřejmě i v bonusových částech na gazetistu nebo na hero-hero, kde celej podzim umistujeme třeba vpátech bonusově záznamy z našich veřejných vystoupení, takže můžete se s námi vydat po vlastech českých a moravských isleských.

A pokud vám či ten kních nestačí, tak samozřejmě každou středu v deníku n pravidelný seriál.

Můžeme se vrátit na sever.

Ještě Polska něj zginuva.

Noho, my to umíte lípné, my jste krajový, rodový.

Víte, jak to je? Rozumím všemu, ale mluvit Polsky je náručný, že rozumět.

Já se pamatuju svého jednoho ze svých profesorů tentokrát na historie, ale bohemistiky.

Jsem studoval omelem tu slovackistiku, za což velmi děkuji profesor Aleksandr Stich vždycky říkal, ale to je prece pro vás samozřejmě, ale spojně pasivně číst Polsky.

To prece je automatické, nebo ne, teď na nás prvel ten pohlec, samozřejmě je určitě.

Četlste jak jde Polsky?

Četl. Četl. Četl.

No to si mám přesmičkama, proto český okon není úplně úplně zvyk.

Zvyknete si.

Zvyknete si, tak už to vidíte jako pak už tady, ale musíte si člověk vlastně chvilku říkat na hlas.

Některý slovan, než se řekl, že hlasně to je to.

Pak jsem ho chápal, že i v rámci pokobení v před Evropského prostoru, což je dneska můžná řekneme,

je dobré nahlížet i za té hovozdy, v tom nev případě za hovozdy, o které se vedla i válka.

Tak, to řekla Karen Letnická, že napsela do toho textu slova jako mamušu nebo tatušu.

Takže říkali Češi, tak nevím, co to je napsaný řekl, no mamušu tatušu.

Aha, ne, mamiňka, tě mamiňka tatínku.

Aha, tak to umrozovíme samozřejmě, ale napsané to nepoznáme.

Musíte si to říct.

Tak, takže se podíváme, jak se vyvíeli českopolské vztahy, československé vztahy.

Tak tady je Martin Groman.

A, ten je Michol Delík.

Red na dva víteze to vypadá v polských parlamentní volbách,
ale si se ještě zcítají, im nejvíc poslanců bude mít podle všeho dostud vládní strana prava
a spravednost jerozslavaka Činského.

Společenství, který škalo, já jsem nemec, já jsem třech, já jsem polát,
odstohov, já jsem ślundzak, slezan český, o, ślundzok po našem.

Kdybym se urodil před stuláty v mojím grodě.

Šnejdárek se stal osobou, která měla těšnicko zachránit.

Nejprve vyzval polského velitele latinika k vyklizení celého obsazeného území.

Do 30. letna 1919 zatlačili Čechoslováci polské jednotky
až do obespřední bírkosti vesnice Kischevov, která je právě zanál.

Bula říšu v dlami Lubej rvaubem kviaty v ich ogrodě.

Polské názary byli takové, že hranicí mezi československým státem
a budoucí řečí pospolitou polskou by měla být řeka Ostravice.

Nilegalné zgromadzenia i demonstracie uličné studentů
vyvolaly po všechny pytaní. O co chodí?

General Svoboda na návštěvě u Blandislava Gomulky a Józeface Rankjevice.

Kdybym sto lat temu se narodil, byl by ze mně introli gato.

Napevno budou potněnci, napevno budou chtěl nás trochu wyprowadějí v manovce.

Tak je sprada, ale by se nedáme.

Avanturnikom, třeba skřepovať řece.

Rada państwa wprowadziła dziś o północy stan wojenny.

Jest po 1. sprava komunikatu o tymi, jak toż se nazvá skazka.

Skuska.

O skusce.

Litinsky tam byl Tomáš Petřivi, Habel Amartaku-Višova.

Zapřešili jsme štěntivé. Dzisiaj do studia pana Adama Michnika,
který jest redaktorem načelném gazety Wyborczej.

Přejdobře, že člověk nivě, co byl překat.

Zepište jde jiný!

Tak chcete začít na Těšínsku.

No tak nebo jinze.

V celé se to bude odehrávat, tak trochu na Těšínsku do velké míly,

kde jin desety Československou, Polské vztahy,

jako ukazovali vyhoceném zrcadle, řekněme, takovým jako ostrem.

Nicméně, já se bych začel tím, že je takový trend v současné politice,

že vlastně se tváříme, že našem nejvěděším spojencem a partnerem v tej Evropě je Polsko.

Tím máme strašně blízko.

Myslám, tom líbí tom poměr České politiky,

že vlastně ať co v tom Polsku vyhraje kdokoliv,

tak myslím, stavíme jako přítel,

protože ať už to bylo právo a spravedlno,

nebo tedy vidíme, jak to dopadne s kleskledáním koalice

v ponosoučasných volubách,

tak vlastně vždycky se výtáme,
i ty stejné demokratické strany mají jako vždycky za partnera, i ty, i ty,
protože se tomu vždycky nějak vztáhneme,
protože ta polská politika je prostě jiná, než naše.
A nejí to vlastně dobře?
Je to výborně, tak to nic pochybní, a nějak tím nereptám,
jenom to ukazuje, že jsou jiní, že to není srovnatelné s námi,
že mají jiné zvyklosti.
Jsou natelné, to není v žádném případě.
Já myslím, že potřeba si vlastně na začátek uvědomit měkterí
jako rozdílnosti v tom nastavení, protože poláci mají v sobě,
v tom 20. století bezespolu, měli té země, která nebyla,
která byla třikrát rozdělená mezi velmoci, tehdejší,
neexistovali u státovědecky vlastně.
Tak by jsme také nebyli do roku 18.
To jo, ale nebyli jsme dělení a popírání.
Tímhle způsobem.
To je ten velký rozdíl.
A tím, co my jsme si tu národní existenci vytvořili
tá literaturou, tím jazykem, tou kulturou,
tak oni šli přestupavli a přestup jízdu.
Tak přestup boj.
U toho vnímání Polska samozřejmě můžeme zabrúsi do 19. století,
kde žijeme v tom velkém slavianofilském snu nějaký moment
a na jednou ten sen dostává trhliny ve smyslu,
jak to, že Rusko potlačuje polské aktivity v tom 19. století.
Tak to, že polské povstání je brutálně potlačeno despotickým Ruskem,
tam se nejenom rozpadá to slovanská logika
a dostává se nějaké slovutá mocenská logika.
Vlastně to těm Čechům zne možná vole trochu pochopit ty poláky v tu chvíli,
protože to šlo proti tomu slovanskému nastavení
částě naší politické reprezentace.
Ještě Masaryk v roce 19. století v 19. století vlastně vidí
jako příležitost demokratizovat Rusko,
kteřím už myslím, že by ne našel jediného polského partnera,
kte to uvaze, protože prostě měli jinou zkušenost
jako s okupantem řečnám dnešním slovníkem.
Ale záleží Masaryk dokáže využít v letech 16. století 18. století
tu silnou polskou exilovou aktivitu a třeba se snaží
kolem toho roku 1918 stoupit do nějaké společné
středoevropské politiky právě s těmi polskými politiky
se exilu, aby ty nové státy, což v tomhle případě bylo
československé a polské střední Evropě,
čili rukůvruce se trochu rychlé rozpadlo

zjmena našem obdivném a zmeněvoném těším zkušenost.
No, ale asi k tomu kontextu jako poslední nebo záslední věc
se tam jako ukazuje, tím, že myslíme, ne měli to ruskou oživou zkušenost,
tak oni měli v tom, že ten ruský zábor,
ta ruská část, byla nejvíc represivní v učině.
Je rusný přítel.
Tak, tím, co ta ruská část byla v podstatě míru Milovna
i pro ně, a to v německu se taky nějak vlastně
jako dokázali etablovat.
A zároveň myslíme, ne měli tu zkušenost s ruskem tohoto typu,
takže Karol Kramář mohl snít o některém z Romanovště
na Českém druhě.
Už napěž, Vltavě, no.
A všestí si nenapil.
Tak na štěstí to, přišlo India jinak a už je to přič.
Ale samozřejmě ve chvíli přichází konec první světové války,
což je ten moment, který bychom mohli považovat za bod nula, řekněme,
že vzniká Polsko, takže můžou vzniknout nějaké československou Polské vstážit.
I pro naše vyprávění.
Tak to Těšínsko v první chvíli vůbec není problém.
Vůbec neventiluje.
A zároveň definujme, co je Těšínsko, jaká je tam rozdlhá,
jak si tam žijí lidé, o co se bude bojovat i mezi novými stády a miláčky do hody,
což Polsko a československou byly a jak to, že se nové stády vznikle,
zvůli do hody jako perů mezi sebou.
No, jak to byl velká území v té doby?
Co zviče, jako toho území, o kterém se bavíme, protože Těšínsko je jako takové,
je samozřejmě mnohem větší území, ale to je historické území,
které už v tu chvíli nehráje roly.
Můžem se bavit, řeklím, 2,2 tisíce kilometrů čtverečních.
A podle zčítání roku 1910,
že je tam necelých půl milionu osobní, nějakých, tři tři čtedy tisíc.
My to máte možná přesně i kolik Poláků Čechů a Němců, podle jazyka.
Ano, podle jazyka, kterému se hlásili, tak tam bylo na tom Těšínském slesku
116 tisíc Čechů, cože 27 nějakých procent, 234 tisíc Poláků, 54,5 procenta,
a 77 tisíc Němcu, cože 18 procent.
Ale nejsou tam zjevni za počítání řide,
kteří pravděpodobně byly v tom Německém čísle.
No tak zgledem tomu, že se řešilo obcovací jazyk,
tak polština, němčina, čeština, tak se neřešel jazyk jidiš.
A tady si myslím, že ten Německý jazyk je hodně ve spojení s tou Němčinou,
vlastně mi procenty, které říká.
A pak je tam ještě jedna specifická věc, teda zase, myslím si,
že třeba jako hanáci nebo hodové, tak se tohle nikdy neprojevovali.

Je tam specifická skupina šlondzáků, vedená s vým vůcemí ozefem, každo něm.
Teřiní jsou ani polští, ani čeští, to jsou šlondzáci.
To jsou šlondzáci, říkají, jsou samostatné etnikům.
A vlastně prosazují ideju, že hovoří polské, ale patří k kulturně Německému fenoménu
a vlastně odmítají spolupracovat s polským politickým establishmentem se stranami
a spíš hledí k tomu Těšinsku jako svébitné oblasti, řekněme.
No ale svébitným oblastem situace v roce 2016.
Rozhodně nepřejí.
Ještě navíc Těšinsko je komplikované,
tím, že jako politicky je příslušné, složitě má s kulturně etnograficky
s odlišným opavským patří dohromady, do rakouského sleska.
Vlastně centrum je v opavě.
Když to tak vezmete, ostrava ještě není centrum v té době vůbec.
A ostrava koniec koncuje moravská a sleská.
Pozlíbeme, v tom slesku vlastně z velké části není.
To, že taky pro mnoho Čechů, jako překvapivé,
když se řeknete, že jste ze sleska a že nejste z ostravy.
Nezná vlastně omlouvá.
Ostrava je jenom malou částí ve slesku.
Takže správné centrum vlastně v opavě v té době.
Tam je Provinční zemská vláda,
nějaký zemský s něm, kterým tvoří většinu Němečtí poslanci a tak dále.
Soudnictví je vyšší krajský soud v brně.
No tak to máte vodaskologiku.
A vojensky jsou podřízení velitelství v Krakově.
Tehalytskou logiku.
A katolická církev vřak patří pod Vratislavskou děcezi.
Cože potřeba ještě zdurazni, že 75% obyvatelstva
jsou římské katolice a protestantuje 21%.
Ale ti protestanté rozhodně nejsou tak úplně naležené muzemí.
Vratislavskou slovenským, protože tady je rekatolizace byla celkem jasná.
Tak, tady máte velmi rozevlátných ukotvení.
Když jste v těšině, tak soudy máte v brně velitelství v Krakově.
V Vratislavě.
V Vratislavě je to prostě složitý, jako jich spletitý.
Takže není divu, že tam vlastně, když jako ukončí se ta válka,
tak dojde k hledání vůbec podobně jako v hali,
či nebo v jiných oblastech hledání toho, kam budeme patřit,
jaká je vlastně ta naše identita.
Před oteru by to nebylo potřeba, řešit, byli jsme pod korunou.
Ale v té chvíli jsou aktynější poláci.
V počátkem října 1918 ustanovují Polský národní výboru po Těšinsko.
I národní výbory té hry fungovali jako politická depozentace.
A vlastně tento polský národní výbor samozřejmě definuje,

že Těšínskoje jsou částí polska.

Osbrojí dokonce rakouskou hrské posádky a vojensky obsazují mezi hránem listopadem 1918 toto prostředí pro budoucí polsko.

Tam je ještě podstatný to, že ten argument obou strany vlastně etnografický nebo etnitský.

Etnitský.

Etnografický, to byste se potázal.

No podle, hlondzát by vám daly etnitského služít.

Vlastně Češi i poláci argumentují v zásadě tímtež, hodat Češi k tomu přidávají ještě historické právo na ty země.

No ale historické právo.

Dané monarchii.

Tví monarchii, historické právo Čechu, kterým se argumentovalo dokonce na paríské konferenci, se trochu podobá poslední aktivitě za poslední roka půl, jak Ěnyk Zberg Královéc Budi Český, protože Češi argumentují rokem 13.27.

To se hodí v roci na vdáze 18.

Lení závysles na Českém Králi.

Inak zatím vším, zatím je to vznešenými ideáli se samozřejmě, který je boj odvěvěci o uhlí a o železnici.

No Košicko-Bohumínská dráha a zásoby uhlí.

No tam hrozilo, že vlastně Československou nebude mít Košicko-Bohumínskou dráhu když nebude mít spojení na Slovensku, protože holt ta železnice vedla po této trase mezi Bohumínem a Jablunkovem.

No zároveň se tam mění ta orientace do té doby.

Mít hlavní tepnu při hranicích není nikdy chytrý.

Tedže ta tepna je to zedne na den.

Do té doby Češi řeší variantu prahavý deň a na jednu máte Československou a musíte koukat na východ.

A potřebujete spojení do hodních uher.

A z Brna doberatě Slovenic nejezdí.

Nebyl důvod do poželně jezdit.

A no, politické rozhodně ne.

No a zatím se tě Poláci vlastně jako říkají, že potřebují to u hlí z Karvenského revíru, což teda říkají i Českoslováci, kteří ho opravdu potřebují.

I ne sloje nemají moc příliš, ale tak je tě Poláci vlastně mají ještě své další velké revíry, které mohou využít.

Je to posledně taková argumentace, chceme i tohle.

Všechno se hodí.

Takže vypukne samozřejmě jako spork, který se velmi rychle eskaluje.

Vlastně bavíme se tady o konci říjí na začátku listopadu

s nějakým ustavováním a hledáním, no a v lednu už se válčí.
No, jednak se v lednu válčí, a jednak do toho ještě vstupují Němci,
kteří mezi tím si řeknou, že i části Československá nejsou čistě Československé,
ale je ich a probudí se respektivej aktivizované.
Je to německá menšina v rámci Těšinská čili.
Tady máte si se nejslapší, ten německý charakter,
ale nakonec se vyklizují jako sporu.
Vyklizují 14 body, prezidenta Velzná.
Sebe určení, kouzelné sluvo sebe určení.
Vybavte si potím, co chcete, autonomy, federaci, samostatnost, ale sebe určení.
A znamoříme náš oblíbený Edward Beneš.
Ještě v září 18. dohodný z Francouzi.
To těší nitsko na naší straně s ministrem zahraničí Pišonem,
ale už je vlastně toho, že on o tom nic moc neví.
Takže už je z neznalosti.
Dohodný si z Francouzi to vytýčení,
co samozřejmě jako Poláci nerespektují.
No a navíc sice jsou to miláčci dohody, nové státy,
ale snaží se o velmi lokální politiku.
Konkretní příklade může být je právě,
když postoupíme věnom maličko v chronologické osé 11.1919,
kdy se mají v Polsku odhrát volby do Sejmu, po prvé, ty velké,
ale dohoda nemluvila o Těšínsku, kde by se volby měli odhrát,
ale Poláci zahájí odvody místního obyvatelstva do Polské armády
a řeší, že jsou částí toho, jako volebního kolosu se stane i Těšínsko,
čili vlastně ingerují do té dohody, že to je vlastně Polské
a měl by se volit jako do Polského Sejmu na tomhle území.
A máte jen močvilku a přijde takzvaná sedmidení válka.
No tam, že od 20.1919 dostane minister obrany,
klofáč, rozkaz od Masaryka, obsazení vlastně toho Těšínska.
Tady se potřeba říct, že československá reprezentace nebyla úplně jednotná.
Je to moment, kdy Masaryk je nastředně k ramáře, vlastně v té době premiéra
a chtějí obsatit co nejvíc to, podle tím, co Beneš je velmi kriticky
k tomu s těch mírových jednání.
Beneš telegrafuje, jsme za agresory, zaslavte boje.
Masaryk píše něco ve stilu, postupujte co nejdá,
a pak se budete barf jednat.
V hradnici na vysle a v podstatě respektovat umírněnější scéná,
řekněme, ale dojde k tomu, že dostanou rozkazná nasazeně v podplukovníky
ozefšnej dárek.
Což je velká osobnost na jenom bojů, potom v hodích úhrách respektiva na Slovensku,
ale před tím 21 let pobýval mimo Rakouskouersko.
Ale to je velmi zkušený voják.
Syzinecké legie, ale úplně netuší, myslím, do jakého nacionálního sporu se dostal,

protože to bude velmi vojensky.

A boju je začesko Slovenské.

To je nastaveně jasné, ale ten jako etnický smíchaný kotlík,

který tam má tak ten pravouho msele dost překlopovat.

No i douco nejdál, ale teprve třetí je unora podepisují a zase pod tlakem do hody.

Což bude zajímavé, když přepneme mezi lety 1919,

a situací po roce 1945 respektive 1948,

tak v roce 1919 je to pod tlakem do hody,

to znamená těch velkých velmocí, Francie a spol,

a po roce 1945 je to pod tlakem soviického svazu,

že se musíme dohodnout podle hegemonů, v tom nepřípadě hegemon Versailles,

Francie a spol, a v druhém případě hegemon poválečné

usporávaní v střední Evropě soviické svaz nutí Česko-Slovensku a Polsko,

aby se dohodli a potom unoru 1919 vzniká demarkační čára,

a celé území má být postaveno pod mezinárodní kontrolu,

jako prostě komplikované území.

Ta demarkační čára musíme si přiznači pro Česko-Slovensku

vlastně příznivější, pokud je od ten nacionální nebo etnický charakter

toho prostoru, zatímco pro Poláky je to vlastně původně nepřijatelné,

jakým způsobem se to území jenom demarkačně dělí.

Myslím, že typický je už konec té války, ten závěr,

kdy teda jako boje si se končí 30. letná,

kdy dojde ke složení zbraní na základě, kterého k ta každá strana zůstana,

zabere to území kamáž dojde, ale ještě 29. letná obsazují

čechoslováci Košicko-Bohuminskou dráhu právě,

takže dobudou to, co potřebují, putuje tam telegram tedy,

že jsou na svém, dostanou příkaz k zastavení bojových operací,

což nejdá, která jako nerespektuje a pokračuje dál,

akora teda už narazí toho 30. letná na odpor,

jako pod skočovem na silný odpor Polské armády

a vlastně se stahuje zpátky na tu povodní pozici u toho Bohumina,

ale jako ten bojoval do poslední minuty ten člověk.

No, jenak bojoval poslední minuty, ale zase jste v situaci počátku doku 19. 19.

A v té době polsko řeší něco úplně jiného.

Ono řeší nebezpečí na východě, řeší vlastně váleků z bolševickým ruskem.

Tady jsou neuplně pozitivní momenty československých dějen,

že vzredem k této válce přes československou nepůjdou vojenské transporty zbraní do Polska,

aby se jim pomohlo naopak československá politika využívá této situace

a přes řešení jakouci arbitrážní a tak dále československou využívá svojí pozici

právě tím, že jsou poláci vázáni na tom východě, kde musí bojovat.

Tady jsem když mám 20, ty chcete?

Bychom věděli, jak si česká politika dívala na polsko-sovětskou válku v té době.

Karel Kramář. Poláci stali se nejnebezpečnějším elementem pro Evropský mír

a speciálně pro všechny, kteří se mohou a musí cítit ohroženými zblíživáním rusko-niemeckým.

Poláci měli za svou povinnost dělat politiku útočnou na všechny strany proti německu, proti nám i proti rusku. Rusku z největší radostí ponechá Polákům polské země.

Rusko už nechce mít polský problém.

No, to zní jako, že ten troublemaker ve střední Evropě, jenom se Těšínská je polsko a ne, československo.

Tamto potom směru je složí tyti jednáním.

Tady je zajímavé, že československo nejprve jsou vlastní s plebiscytem, s referendem, ale ten plebiscyt vránci celého Těšínská byl nevýhodný.

Československovi muselo přijít o čas obyvatelstva, proto hovoří o historii,

proto hovoří o těch praktických momentech uhlí a železnice

a když se ustanoví nějaké velvy slanecké rozhodnutí na konferenci s července 1920,

tak se rozdělí Těšínsko mezi československo a polsko,

kde na tom polském území je minimum lidí hovorících Česky.

Tam je nějaký 61% poláku, 31% Němců a nějaké 1,5% Čechů.

Za tím, co československu připadá území,

kde je 48,6 obyvatel polsky hovorících?

Kdybyste vzali neti strategické argumenty, ale národnostní argumenty,

tak téměř polovina lidí z toho československého Těšínská jsou Poláci.

40% bude Čechů a 11% Němců.

Tady zahráli úplně jiné argumenty, než národnostní sebe udučení.

No tak pravá běčka se narodil jako kovalská.

Vy to máte o rodově v roce 19 něco.

Nicméně, ještě jeden citá tentokrát opační běžete nás vzadí do kontextu

ještě jednoho, který v té době hraje roli a to je rozba bolše vyzat se.

Ale to je v Evropě.

Tady říká, peroudkak té polsko-sověcké válce,

konečná porážka Rusu pod Varšavou,

měla potom vliv na celé Evropské ovzduší do té době nervozně setetelící.

Řízel přijí místrach z revoluce a z pochodu rudé armáry na západ.

Evropa obdržila důkaz, že bolševizmus není ještě vojencky dosti silný

a že západní státy mají předcepov několikáletou loutu pomírného klidu.

Je to okamžik psychologického obratu.

Od té době revoluční do síly upadají a proti revoluční vzrůstají.

Vidí se, že bolševické Rusko nebude nebezpečné v útoku.

Mnoho lidí po celém světě si oddychuje.

Sporá zpětky bolševiku u Vršavim má prospychy vnitřní politika Česko-Slovenska.

Za měsíc ponív ovzduší takto mezinárodně uklidněném

odhodlává se sociální demokracie zúčtovat se svou levi cí.

Sotvá by bylo k tomu došlo, kdyby nebylo právě dokázáno,

že my si Česko-Slovenské masověty je závora dostatečně silná.

A nepolsku jako závora před Rusi.

To máte dost aktuální, ne?

Prvně mi aktuální cita.

To je oká závora před Rusi.

No ale v tom zájemné vstupu to vůbec nebylo jednoduché.
Jednak se tedy teda uzavře nějaká ta dohoda z roku 1920
a řeší se demarkační a delimitační záležitosti.
Až do roku 1924 to vůbec nebylo jednoduché.
Ostatně bezprostředně po tom oficiálním rozdělení Čechů
se hovoří o tom, že to Česko-Slovenské území opouští fyzicky 12 a 14 tisíc Poláků,
který odchází do Polska.
Tady vůbec nemáte jednoduchou situaci a na tož přátelskou situaci.
Ty země potom budou mít dalších 18 let až do Mnichova
ve velmi nervozní situaci, která se třeba projeví ve 30 letech.
Čeli my jsme si zavázali o Čechy,
s tím způsobem vyhráli, kdybychom použili to my.
Došli jsme kam jsme chtěli.
Česko-Slovenskou došlo kam chtělo,
získalo klíčovou železnici, získalo zásoby uhlí,
získalo nadanému zemi 50 % polským mluvčím.
Získalo národnostní problém do budoucna.
Jsi cema lí ne, německy, ale malý.
A s postupem času v Statépevní republiky,
potom řekl to postupoval, k těm 30 letom
tak získalo na straně svého souseda,
někoho, kdo se k tomu ještě hodil vrátit.
K tomu jde výsledek?
On se v tomu vracel, my máme po tomto průběžné vracení,
už traumaticky, s pojeň třeba s Mnichovem.
A to už jenom výsledek.
Ale to je výsledek.
Ještě v roce 1934 Poláci mají dokonce kampaň
k 15. smutnému výročí sedmi dní války,
te války z 2019. roku.
A je to trochu jako o období, kdy je to kampaň,
bychom řekli dneska, vysloveně útoky, sabotáže,
dokonce diverze, tá hranice není úplně klidná,
a to jste v roce 1934.
Československos zabavuje polský tisk,
železní čáři, tě polští jsou přesování,
aby byli ve vnitro zemi českém, respektive československém,
aby tam nebyla ta polská enty,
ta, která funguje v tom pohraničí.
Na příklad, v gazetě Polské se v těch 30. letech
už objevují ty články, které my vlastně známe
z píšťou sudetského konfliktu.
O té polské menšině, která na tom českém území zažívá,
a přímo píšťou řadězec otrpení, křivá a pronásledování.

I tam jsou ty pohružky, že pokud je to takhle půjde dál,
tak Varšava bude muset zasáhnout.
Je to naši lidé, na cizím území my je, musíme chránit.
To se objevuje úplně stejná argumentace.
A tady je zajímavé, že my máme spojeny pojmy
vlastně národností politiky československá,
hodně s tím česko-německým vztahem,
během Československé republiky, ale třeba část polských autorů
hovorí o Čechizaci a násilné asimilaci polského obyvatelstva.
Poláci, kteří na tom těšínsku byhem těch 20 let se zžili
s českým fenomérem, dokonce v něm našli nějaké výhody,
tak bývalí pak označování často za čecháčky.
Čechácci.
Čechácci to jsou, to nejsou nějaké, jako to není lichotive.
Dokonce jsou vydávavane letáky jako polsku ukradené území.
Československé jako zloděj území, kde ve skutečnosti
nežijí Poláci, ale mám patřitou Polsku.
Ještě bych mě mohl chodeme po válku.
V sedmí dení uzavřili definitivně, tak bych jenom změnil počty obětí,
což je taky zajímavé, jako pro představu, co tá válka znamenala.
O těšínsko tak na české straně, nebo československé straně,
padlo 44 nebo 53, takové odhady se liší, ale motyčí se liší,
ale pohybujeme se v těchto nízkých desítkách.
Československých vojáků, 124 mužů bylo zaraněno a 7 bylo nezvěstných.
Třetě na strát připadala na Legio na hře.
Kterí nastupují na ten sever, v rámci.
Na polské straně padlo 92 vojáků, 855 mužů bylo zaraněno,
tam tři zaranění jsou výrazně vyšší, a 800-13 bylo nezvěstných.
Všem tě nezvěstní jsou zejména deserteři z Krakovského kontingentu,
kteří prostě jako zabalyjí fitlátko a zmizejí s frontyž.
No pak tady máte...
Potom vše, můžu toho měli evidentně dostat.
V rámci procesu toho zčítání lidu,
a simulat se odchodu tisíců poláku třeba zčítání z roku 1930,
kdy jsme postupem času třeba v 30. letech.
V jen na uvedeném území se hovoří o tom,
že poláku už není téměř 50%, ale 35%.
Jednak je to odchod, jednak je to přihlášení se k jiné národnosti.
Čechu už je v té době 56%.
To máte mezi lety 19-19, až 1930.
Během deseti let, prostě rozdílnost deseti procent,
což je docela zásadní, a Němci zůstali plus, minus na své,
ve smyslu osmi procent, mezi deseti,
jedinácti procenty na konci války a mezi osmi procenty v té době.

No ale i když množství poláci třeba tom Těšínku vnímali tu republiku Československou jako pokrok ve svých životech a jako zlepšení podmínek na koniec, tak není úplně taková pravda, že by ta argumentace, že Československá politika byla diskryminací vůči, tento menšinám nebyla úplně oprávněná, protože třeba, což se asi málo připomínané boví, ale od roku 1932 bylo polským občanem židovského původu z nemožeností na vysokých školách Matěšínku. Mě se ještě, mě se ještě. Jako to tam byl numerus klausus vlastně, který je běžnej v Evropě v té době, ale v Praze nebo ve vnitrozemí Českého nemáte, jako stanové nejmější možné číslo, které můžete... Musíte těch zvaných čísel v hranici, když řeknu, musíte, jako v daný moment mě ještě zaujalo v rámci zmínek o tom, jak jste mluvilo, šlonzáci. Tak seba i v střítání roku 2021 počítalo ze šlonzáky, ale mělej je rozdělené. Šlonzák Čechoslovák, šlonzák Polák, šlonzák Němec. No, protože nepochopili, že šlonzák je všechno to do 3 vehromady. No ale pozor, v roce 1930 máte víc kategorií. Ešte? Jasně. Šlonzák Čechoslovák, to už známe, šlonzák Čech, šlonzák Slovák, rozdělíte to, šlonzák Polák, známe, šlonzák Němec, známe, a pak je tam kategorie šlonzák, šlonzák. Což je ten... Což je ten jediný poslední, který zůstával na tam sve, já jsem ten správný šlonzák, který prostě tady zůstával. Tak měli všichni šlonzáci hlásit které kategorie, protože to ostatně popření toho šlonzáctví. Ale mi to přijde jako v těpné, že šlonzák zůstával, jenom se jako rozdělí, ale šlonzák, šlonzák. Dejte úřetníkový složitý nacionalní problém vyrobí tabulku. Vyrobí tabulku? Sropadne vždy. To prostě nejí dobré. Ne, ne, ne, ne. Ne pochopili úplně, co je fenomen šlonzáctví. No ale pak se teda posouváme trošku traumaticky do období Mnichová roku 1968.

Ted' nebudeme ličit složitou historii, těch 20 let života.
Tam rozhodně to není jak z nohavicových romantických písní,
jak se žije na tom Těšinskou a tady je prostě žirovský obchodník
a asi vezmu tu polskou manželku a budeme tedy vít.
Ulavišu na záhledě trhal bych květy.
A trhal byste květy, ne?
Ulavišu na záhledě budete rád,
v 1988 útečete, pokud nastane atak jako polského vojska.
No tam je, myslím, že to poměrně přesně vystihuje osud,
to, co se pak děje mezi koncem 30 leta válkou a v té době
vlastně osud třeba policistů na tom území,
kteří nebyly, tam nebyla ta strategie tak silná jako v uči slovensku
nebo ještě hůř podkarpacký Rusy,
jako dosadíme tam ty české policaj, ty a české učitele a tak dál.
Budeme vždykať českoslovenští.
No českoslovenští, tak, ale jsou to reálně čeští,
ale jako tam se tohle tak moc nedělo,
jinak to územ bylo výrazně menší a taky bylo mnohem,
jak si tím, že bylo průmyslové, tak bylo popročilejší,
takže bylo dostat, mělo elity už vlastně vybudované do velké míry.
Ale máte tam policajty a není ich málom,
kteří, nebo i důstojníky v armádě a tam je to trošku ještě jiný příběh,
kteří jsou vlastně ve službách československé republiky.
Ve chvíli, kdy přijde polský zábor v září 38,
no tak oni se stanou policisti polského státu,
no a následně se stanou přijde německa říše
a to těšácko není součástí generálního guvernomantu,
ale součástí říše. My jsme nebyli ani protektorátu, ani guvernomantu,
by jsme byli rejch. My jsme byli rejch. My jsme byli rejch.
Takže tyto chlapy, aniž by pomyslně svéklí uniformu,
tak se stanou během pár měsíců. Jedna uniforma, druhá uniforma,
se ti uniforma. Tak a výsledek je ten,
že mnozí z nich řeknout tak tohle, ne, tohle je špatně
a vydají se na tu cestu na východ.
A odsud se rekrutuje těch přes 300 obětí,
které máte v Katyni, jako československých občan.
Československý občan, který se...
Przed ząřím 38.
Z krzé situace, 38,9 dostané do Katyni.
Prze 300 z nich je v Katyni.
Jo, to je ten příjem, to jsou tyto lidé.
Vojáci, důstojníci, policisté.
Tato sortavte v tom obyvatelstvu,
která, protože Holt usoudí,

že jejich místo je spíšom polském fenomenu,
tak se potom záboru vydádat na východ.
Když jsem u toho měchova, tady je dobré zmínit,
že to nepřišlo ze dne na den,
tady máme kontext obsazení,
a se hnedí války z roku 19,
do hodu z roku 1920, demarkační do hody z roku 24,
nervози toho celého budou být 30. l.
A ješi 21. září, 38,
to je ještě předtím, než nastane tak krize 22. září směřující k měchovu,
Polská vláda formulu je územní pořadavky.
Uhtěji Česko-Slovensku a dokonce
o Polská armada vytvoří specialní operační skupinu Slesko,
která se má připravit v podstatě na obsazení toho území
a po 30. září Polská vláda zašle Česko-Slovenské vlády ultimátům
a konstatuje, že je prostě chce okamžitě vydat požadované oblasti,
které považuje dlouhodobě za své a teď po 20 letech
nastal, nebo po 19. o 18 letech,
nastal čas, kdy se začíná obsazování,
které trvá do 11. ořína 1938,
a řečí doby, bychom řekli, anektuje se území.
Tady je to dynamické během několika malo desítek let
a dochází k obsazení toho části České.
Přeskala Milena Jesenská, soustom.
Takové malé soustíčko.
Nešlo o Tým Niveckém.
Není to opry dobrá strategie, promesně narodní vztahy.
Přeskala hlavně nejde do budoucná,
a ve chvíli, kdy se obsazuje tohle území z letiska Polské armády
a Polského státu, tak to anektované území,
když použíme ten pojem, má poddes čítání z roku 1930
56 % Čechů.
Tady se situaci, když se ta situace národnostně
proměnila, protože byla dynamická,
a ostatně ta identita nebyla jistá,
a na jednou se tam objeví 56 % Čechů v polském státě,
což má zase za následek diskriminační záležitosti,
školství kulturu, polština musí být jediným určením jazykem,
těli tam nacionalizace, no a 30 tisíc Čechů
a 5 tisíc Němců odchází do zbytku Česko-Slovenska.
V Četně těch 5 tisíc Němců, to znamená 35 tisíc lidí,
vytady máte vlastně přesunít tisíce lidí v rámci rodin,
v rámci identity, v rámci života,
kdy v 19. 20. roce vás opustí 12 a 14 tisíc Poláku,

a v roce 38 vás opustí 30 tisíc Čechů a 5 tisíc Němců,
to v tom kotlíku muselo vyvolávat,
tak jako ohromnou atmosféru neupelně pozitivní,
které není jisté kampačité čisté, nakonec jste byli šlondzák.
Šlondzák šlondzák.
Šlondzák šlondzák, a nepotřebovala jste být jako jinde,
ale ty státišy prostě jako krajel hranice mezi lety 1938.
A navíc tam množství těch lidí vlastně prožívalo tu nacionalitů emočně.
Tak aby ne.
Tak tam to prostě bylo silné, do dneška, no do dlouhá leta,
se vyprávila v rodině příhoda, když babiččin, brater Kovalzky,
prostě když bylo prvního září 39, napadeno Polsko.
Tak z těch tučníáků v nějaké...
Já neznáte ty kreslené filmy jako Kovalzky,
meno jednoho z těch tučníáků, myslím, že Madagascarů.
To Kovalzky je ten...
To byl Váš Kovalzky.
To byl Váš Kovalzky.
A taky šel do Války?
No, vstal o dverpánku, protože byl Švec praštil se vším a řekl, že je bránit ojčiznu,
protože prostě Němce tam nepustíme, to je to jako to šel z holima rukama.
Ojčizné, co?
Vlast.
Je to je vlast.
Vystel od tamá, takže ojčizna.
Ojčizna.
Řekl bránit ojčiznu.
A jak dopad?
No po třech týdnách se vrátil, za všivené nějem, že by potkala frontu.
Ale šel.
I tak může vypadat jako iniciativa.
Ale ten důvod byl nacionálizm, byl nacionální cítění prostě.
Já jsem polák a já to dobránit.
Fakt je ten, že tam ještě pořád fungovalo ešte v životě.
Za život a těchto lidí až do osmdesnatých let fungovalo to,
že třeba jezdilo se do Polska k uznajumim, přibůzným, keznámým.
Na návštěvě vy.
Tato tam komunikace mezi těma rodina.
Přerozená.
Byla úplně přerozená.
A akorat ty děti to nesnášli, paž museli jezdit na dělní kčaje a kafé a babovky.
Tak to nebylo úplně vytane, ale to bylo tak jako fungovalo to.
Fungovalo to, to bylo fungšně.
Ale jste v situaci, když jste v 18.30. obsadíte Těšínsko a máte pocí,

že jste získával území, které vám dlhodu je patří.

A boom.

Nenom, že přijde v 19.30. a netrvá to vlastně ani rok.

Ani rok.

A najednou se výrazná část Těšínska a to je zpátky k tomu, jako rejchů odcita, jako jsou části německa.

Byl v německé říši.

A tak se, když odbočíme dostaneme k obdíbenému traumatickému tématu karny lednické, jako folklisty.

Přihlásit se, jestli jsem němec teda, protože německa říše považuje poláky hned požide.

A to se bavíme oletek čtyřicet, jedna čtyřicet dvě.

A to má folklisty tam.

Ale to už je prostě vrám si toho, že poláky je hned požidový, ten jako nejhorší a nemá práva a vlastně je utlačován.

A zrovna je to na tomhle úze.

Tam se tam masivně tlačovat, aby se přihlásili k němectví.

Teď museli ten svůj nacionalismus být popřít.

Racionálně ta volba byla prostě nešťastná, protože si mohli vybrat.

Byť nepvizmu folklistů nepriglásím se k němectví a zůstanu polákem, případně Čechem, než je hůž trochu.

A budu postižen nějakým způsobem, protože budu méně cenné a nebudu mít už dom to, že neměli takové přídělí potrafin, třeba potom.

A nebo to vezmu a mít synové, nebo já budu mít do Wermachtu.

A zároveň oni tam vytvoří kategorii.

Kterí se stali Němcem v říši a ti rukovali.

Německa, německá národnost.

A ještě tam jako kategorie národnosti Sleské.

Ještě návisky německy.

I ty folklistů stari byli čtyř kategori.

I tam se ta práva ještě stupňovala.

Museli jste ukazovat, jestli jste etnický němec nebo se k tomu jako hlásíte, nebo jestli jste v výjel nějakou činnost pro německo a pro NSDAP a tak dále.

Takže spoustatě těch lidí samozřejmě nedosahovala na ty první úrovně, protože by museli být facist v podstatě nebo na cesty.

No ale tak teď se v situace, když najedou je polskou obsazenou, rozdělenou prostě na klasickou část říše a generalní guverman.

My máme protektorát Čechy a Morava.

Slováci mají samostatný stát.

A my ještě na třetino území máme taky v říši, protože sude ty.

Máme třetidou v říši my, Československou někdy.

Československá republikáru.

Má třetidou v říši, ale v exilu na jednu začí nají se objevovat i přes tyto spory nějaké plány, že co kdybychom se spojili z poláky jako do budoucna.

Československou polská úvě.

No ono, to je vopatchně, oni to spíš při toho poláci s tím,
že se mohlo se spojili z Čecho slováky do budoucna.

No tak bylo.

Ono, když si vezmete, že pilsudzky už v tom roce 18-19,
vlastně říká, že pokud tady mají vzniknout nějaké státy po rozpadu monarchie,
takže má vzniknout středoevropský val, což znamená polsko se slovenskema českými zeměmi.
My poláci z Čechy a slováky, ale my poláci na prvním místě.

No pod naším vedením kogo je nejvíc, že jo.

Hegemon.

Hegemon.

Ty mapy existují, on to tehdy malovalo,
jako i na plagáty se to dělá, jako propaganda.

Takhle by to mělo vypadat, to by ta síla území se rovnatelné s německém soupeř Ruska,
že jo, to je tam polská zkušenost.

A oni tohle obnoví v tom roce 41.

Vlastně ta Sikorského exilová reprezentace v Londýně.

Tam se to liší, poláci mají stejně jako my dvě exilové reprezentace,
ale zatím co ty naše londýnská a moskevská,
to je jak v tom se říká, že tak dlouho zmančelství se jejich názory
přibližují až její nabídkou vrchu.

Takhle to bylo z našimi exili tak dlouho se přibližovali,
až si komunisté napsali košnický vládní program.

Tak ty polské reprezentace tohle nemají.

Vrátí se jen jedna.

No zároveň Sikorský zahine.

Sikorský zahine roce 40.

A sovietský svat se chová velmi jasně, protože si nedovede představit,
že při tak velkém státě jako je polsko by šel do dohody s tím západím.

No ale ten nápad na Československu, Polskou, Unii nebo konfederaci, jak chcete,
tak ten vzniká vlastně v té okruhu toho Sikorského,
je to polský plán.

Trošku se nalezte divit, to může baneš k tomu je ostražitý
ešte předtím, než se stane, jak si obchodím cestujícím s ruskou myšlenkou,
ale on je právě ostražitý z hlediska,
tak jak je Monia z té zkušenosti, kterou má od toho roku 18.

Tak zároveň on je ten, který dobře vnímá to těšínsko a vnímá polskou roli,
nehlede na to, že tady nemůžeme odestát tu 20 letou zkušenost
velmi na pětých stahů Československopolských.

Na jednu po německé agresi se obejmete a řeknete si,
jak budete skvělí kamarádi a uděláte val to fungovat.

Na víc stav Unie měla být vlastně velmi úce propojená,
protože to bylo propojení zahraniční politiky armády,
ale je třeba vzdělávání.

No to si nebudu představit.

Jo, to bylo vlastně což ekonomiky.

To šlo vlastně opravdu se jednat o té měř o spojení státu do jednoho, akorát by tam byli nějaké jako regionální specifika, ale to by tak bylo asi všechno, to bylo poměr nějakou úské prováze.

Je by Český posloube regionální specifiku.

No a mám velkého polska.

To vlastně nechceme.

Takže to vlastně nechceme.

A na víc, jak jsem říkal, to vstoupí prostě Benešovo jednání.

S sověckým svazem.

S sověckým svazem a Beneš vlastně to třeba je to jednání o té.

Konfedenaci se zakoustení na tom, že Beneš řekne ano, ale pokud s tím bude jsou vlastit sověcký svaz.

A Sikorsky říkám, já to udělám, o svývuli nebudu hledit ono.

Ho podporuje Británie, Amerika, ale není jak, že by to úplně tlačili, že to je...

Je to válečné vyčkávání.

Je to válečné vyčkávání.

Takže on v tom je vlastně trochu sám, solista, s tu svojí reprezentací.

A ti sověti samozřejmě se proti tom postaví, takže Beneš stornuje to jedná.

Osověti to zároveň vyčkávají po Sikorského smrtě tlačí svojí lublinskou vládu.

Sice po druhé světové válce nastane malá občanská válka v Polsku.

Armia Krajowa v erze Kobaevici.

Ale to už je úplně neá situace.

Nehlede na to, že Polsko se ještě bezprostředně podruje světové válce.

Vrátí opět požeda v kůmná,

to aby těšínsko bylo součástí Polska.

Dokonci argumentují tím, jak se Polákům posunuli hranice,

jak si Sowietký svaz uzmul významnou část polských území s tím,

že tak si vemte to německé území jako na západě, když by se vezmeme východ,

tak Polsko argumentuje v tom případě a logické,

aby chom si vzali svoje obyvatelstvo, které jsou částí jako někdejší o Česko-Slovenska.

A v daný moment do toho opět jako dohoda v roce 20,

19-20, myslím velkou dohodu s velkým D,

vstupuje Sowietký svaz, kdy pod tlakem Sowietkého svazu

Česko-Slovenskou s Polském v roce 1947

vlastně podepisují smlou o přátelství a vzájemné pomoci.

A to ještě nemluví o tom, že je tady ohromný exil

a exodus židovský obyvatelstva i pomasa krůvky jalcích a pogromu

židů přes Česko-Slovenskou vlastně do svatězení.

No to mohli menule v Izraelském díle.

No a ještě navíc to na Bourá, prostě Katyně.

Ta přichází v době, kdy ještě Sikorský,

že definitivně ukazuje, že Poláci z západu se nebudou moci z Ruskem nějak bratřit.

To už nepůjde.

To už nepůjde a teď...

A hlavně je Čerčil a spol hodí přes Polkbu.

A pokud Beneš stále trvá na tom,

že musí se hlasit Sowietický svaz, tak vlastně koniec jednání,

protože už se v takovém patu, že už to nemůžete roští.

Zároveň jsou větěchtější kryt ve střední Evropě,

čili donutí Česko-Slovenskou i Polskou o nésmluvě.

Tam je třeba zajímavé, že Česko-Slovenskou ještě v tom období poválečném dokonce chystá od sun 6000 nebo kolika polských okupantů.

Ale tím nemyslí okupanty, třeba z 68.

Když máme okupat se spojenou, třeba z 39. a 30. i 28. a 60.

Ale s těmi poláky, kteří přišli na Těšinsko v době záboru v roce 1938.

A to se všechno zastaví, a teď budeme jako kamarádi,

protože sověcky cvázd řekl, že musíte být kamarádi.

A po 18. a 40. mu se tu naprosto zakonzervuje a zastaví.

A nakonec ten Česko-Slovenskou, polský spor o Těšinsko.

Ale spojindevo, pokud o komunizmus končí taková taheská smouva

mezi Česko-Slovenskou republikou a polskou lidovou republikou

o konečném vytýčení státních ranic.

Podepíš se ve Vářišavě v Černu 1958.

Ještě musíte počka.

Hraniční spory končí v 1958.

V 1958 mají vám končí hraniční spory.

Což psychom jako dnes?

V situaci, kde řešit hranice u výstovou soveckého bloku, je trošku nesmysl.

On se to vrátí v takovém divném ozvuku při okupaci 1968.

Kdy vám stoupí ten polský vojak přes tu hranici,

tak to vyvolává úplně jinou rezonanci

jako samozřejmě na té severní hranici než třeba v centru Česko-Slovenska.

Ta invaze může být tě spojována i s tím,

ale to už jsme zažili v 38. přes 30 lety, když ti poláci přišli.

Tam je třeba zvláštní podívat se, kde polské jednotky okupují.

Ne, na Těšínsku.

Kde byli umístěni, třeba do listopadu, 68. polské jednotky, normálně.

No to nevím.

V Havříčku ve Brodě.

Vysočina nevádí.

No jasně.

Tam je bylo pikantní, že i místní komunistické vedením

odmítl povzkytnou od baráky, takže trvalo několik týdnů,

než jako děláku vytvovali, aby měláně nepršel třeba.

Až v listopadu je nahradí sovietská vojska.
No ale těj nemeni jsem se fungují dál, když se třeba vztyčí pomník
právě teď už generálu Josefuš Nejdárkovi, tuším v roce 2012,
což byla a zorganizovala Česko-Slovenska obec legionárska
no tak čas politické reprezentace Polska protestuje.
To je ten pomník v Orlové?
To je ten pomník...
Na vcholu hory, po lidní, na výstřecí.
Ten Orlové byl taky pomník a tentý válce.
A ten nevadí?
Ne, ten se naopak potom několikrát boural stávil.
Ale ten se boural v rámci Česko-Slovenském.
Zatímco tohle je přílež na hranici a ten je poškozovány jako zlediska Polska.
Někteří mluví o tom, že z Nejdárek je symbol pokoření Polského národa.
V roce 2012, když se vrátíte krokodil.
Jako někam baltu, že by to tam věděli?
Nejsem si úplně jist.
Ale ta hranice funguje velmi citlivě.
Ostatně, když jsme zmínili Polské volby,
tak v roce 2009, tehdy ještě prezident Lech Kačínsky,
konstatuje, že obsazení východní částě Česko-Slovenského Těšínska
byla vrích a chyba, které si Polsko dokáže přiznat.
Čili jsou tam protesty uči jako prezidentu Klausovi.
Furt hraje roli i v Česko-Slovenského Polského stazí,
tak je to citlivé zlediska obyvatelstva.
A skoro by říkou rodové paměti v tom místě.
Takže není to úplně jednoduché.
To jsme možná přeskočili moca.
Myslím, že i v bonusu bude dobrý čas podívat se za 1860 rok
na ty polsko-česko-Slovenské vztahy během normalizace
a konkrétně kolem roku 1980-1981 během solidarnošči.
Jak je vidět, je to široké a dlouhé témat.
Pokud jste poslouchali, až jsem náš běžný díl, tak děkujeme.
Pokud jste ještě chvíli se zajímat o Česko-Slovenskou Polského stahy,
a třeba o tom, co si můj prastrít myslil o Gomulkovi,
tak se to dozvíte v bonusu, do kterého vás veme na Gazetisto a na Hero Hero.
Díky moc.
Děkujeme.